

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **O. Z.**, zastoupené JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2007, č. j. 530/1010UL/1363/07/Hen, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 Ca 391/2007 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Usnesením ze dne 4. 9. 2007, č. j. 1293/ŽPZ/07/IP-136/Rc rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“), že žalobkyně není účastníkem řízení o vydání integrovaného povolení provozovateli zařízení „Výroba acetylenu“, společnosti SIAD Czech spol. s. r. o. (dále jen „společnost SIAD“). Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 18. 10. 2007 zamítl a potvrdil usnesení krajského úřadu. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) pak rozsudkem ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 Ca 391/2007 – 36 zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), stanoví v § 7 speciální okruh účastníků řízení o vydání integrovaného povolení. Za použití pravidla *lex specialis derogat legi generali* pak dospěl k závěru, že úprava vymezení účastníků řízení podle § 27 správního řádu se v daném případě neužije. Opačný výklad zastávaný žalobkyní by znamenal, že speciální (užší) vymezení účastníků obsažená ve zvláštních zákonech jsou zbytečná, protože jakákoli osoba, která by se cítila určitým rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech a povinnostech, by se mohla dovolat § 27 odst. 2 správního řádu, a okruh účastníků by se tak libovolně rozšiřoval v závislosti na subjektivním pocitu dotčenosti takových osob.

[3] Proti shora citovanému rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností podanou v zákonné lhůtě.

II.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že z § 7 odst. 1 zákona o integrované prevenci ve spojení s jeho dalšími ustanoveními vyplývá, že okruh účastníků řízení o vydání integrovaného povolení není úzce vymezen. Může-li být účastníkem řízení občanské sdružení, jež není činností žadatele o vydání integrovaného povolení přímo zasaženo, mělo by být toto právo přiznáno i jedincům nacházejícím se v bezprostřední blízkosti zařízení na výrobu acetylénu a plnírny technických plynů. Stěžovatelka se chtěla jako účastník řízení dozvědět, zda od vydání integrovaného povolení nedošlo k podstatné změně v provozu zařízení, čemuž nasvědčovaly informace, jež se dozvěděla z Bezpečnostního programu společnosti SIAD pro výrobnu acetylenu a plnírny technických plynů. Existuje zde zájem, aby stěžovatelka, mající nebezpečný provoz několik desítek metrů od ložnice, či kuchyně, dohlédla na to, aby správní orgán měl při svém rozhodování k dispozici všechny relevantní podklady. Stěžovatelkou navrhované důkazy neměly vést k libovolnému rozšiřování počtu účastníků, ale k předání podkladů pro rozhodnutí o vydání integrovaného povolení. Neprovedení těchto důkazů též dílčím způsobem vedlo k nesprávnému posouzení věci soudem v předcházejícím řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na svém stanovisku. Kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, ke kterým by se již v průběhu předchozího řízení nevyjádřil, a proto ji navrhuje zamítnout.

III.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

[7] V nyní projednávaném případě je klíčovou otázka, zda měly správní orgány stěžovatelce přiznat postavení účastníka řízení o vydání integrovaného povolení pro výrobnu acetylénu a plnírnu technických plynů provozovanou společností SIAD. V této

souvislosti musí Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvést, že nelze přisvědčit názoru stěžovatelky, že zákon o integrované prevenci nevymezuje úzce okruh účastníků. Naopak z dikce ustanovení § 7 tohoto zákona vyplývá, že vymezuje pro účely řízení o vydání integrovaného povolení speciální okruh účastníků tohoto řízení, a tím vylučuje aplikaci obecné definice účastníků řízení dle § 27 správního řádu. Pokud se tedy stěžovatelka domáhala postavení účastníka v řízení podle zákona o integrované prevenci, musela by být některým z účastníků vymezených v příslušných ustanoveních tohoto zákona.

[8] Dle § 7 odst. 1 zákona o integrované prevenci jsou *„účastníky řízení o vydání integrovaného povolení vždy a) provozovatel zařízení, b) obec, na jejímž území je nebo má být zařízení umístěno, c) kraj, na jehož území je nebo má být zařízení umístěno, d) občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí, pokud se jako účastníci písemně přihlásily úřadu do 8 dnů ode dne zveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti podle § 8.* Z logiky věci je zřejmé, že stěžovatelka nespadá ani pod jednu z výše vymezených kategorií účastníků [není provozovatelem zařízení, obcí, krajem, ani občanským sdružením či jiným sdružením podle písm. d) tohoto ustanovení].

[9] K tomuto okruhu obligatorních účastníků se mohou připojit i účastníci fakultativní podle § 7 odst. 2 zákona o integrované prevenci, dle nějž se za účastníka řízení *„považuje také ten, kdo by jím byl podle zvláštních právních předpisů, není-li již jeho postavení účastníka vymezeno v odstavci 1“*. „Zvláštními právními předpisy“ ve smyslu tohoto ustanovení je nutno rozumět tzv. složkové právní předpisy, chránící jednotlivé složky životního prostředí (např. vodní zákon, zákon o lesích, zákon o ovzduší apod.). Jak správně dovodil městský soud, za takový „zvláštní právní předpis“ nelze považovat správní řád, neboť ten je vůči zákonu o integrované prevenci v postavení *lex generalis* a použije se tedy až subsidiárně v případě, že speciální zákon neobsahuje příslušnou úpravu sám. Opačný výklad, podaný stěžovatelkou, by naopak vedl ke zcela absurdním závěrům, jež by popíraly nutnost jakékoli právní úpravy speciálního okruhu účastníků ve zvláštních předpisech, jelikož by bylo vždy možno odkázat na obecnou úpravu ve správním řádu. Stěžovatelka své účastenství na základě některého ze složkových právních předpisů neprokázala, proto se nemohla stát účastníkem ani na základě § 7 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Tato kasační námitka je nedůvodná.

[10] Stěžovatelce lze zcela přisvědčit, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých nebo v rozporu se zákonem a pokud se tak děje, musí být jedincům zaručena možnost bránit svá ohrožená práva před soudy. Prostředkem k ochraně práv stěžovatelky před případným nezákonným jednáním provozovatele výrobny acetylenu a plnírny technických plynů však nemůže být řízení o vydání integrovaného povolení, jehož účelem navíc nebylo v daném případě vydání povolení pro nově vznikající provoz, nýbrž pro zařízení fungující na stejném místě již několik let. Kasační soud se i zde ztotožňuje s názorem městského soudu, že újma, kterou žalobkyni nyní podle jejich vyjádření působí sousedství provozovny, nemůže být odčiněna v řízení, které se týká okruhu účastníků v řízení o vydání integrovaného povolení, v němž nejde o prokazování nových skutečností, které by stěžovatelce nebyly již dříve známy. V tomto řízení nelze uplatňovat

argumenty proti samotnému umístění a povolení stavby a jejímu uvedení do provozu, neboť o tom bylo rozhodnuto již v dřívějších řízeních podle stavebního zákona.

[11] Městský soud zcela v souladu s jím učiněnými závěry nepřistoupil k provedení důkazů navrhovaných stěžovatelkou, které se týkaly samotného provozu výrobny acetylenu a plnírny technických plynů. Předmětem řízení před městským soudem totiž nebyly otázky provozu tohoto zařízení, nýbrž účastenství žalobkyně v řízení o vydání integrovaného povolení. Kasační námitka směřující do neprovedení důkazů navrhovaných stěžovatelkou je proto nedůvodná.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu